

HET GEHEIM VAN DE SACKVILLE-STREET.

EEN DETECTIVE-VERHAAL NAAR HET ENGELSCH VAN P. J. BARROW. (Slot)

„OT zoover is alles in orde,” zei hij. „Gaaf telui ieder voor een deur staan, terwijl ik hier de kamer onderzoek.”

Gedurende eenige oogenblikken bleef Pim in het midden van de kamer staan. Zijn scherpe blik ging van het eene voorwerp naar het andere, maar niets scheen zijn belangstelling te wekken.

„Huur-meubelen, anders niet! Geen enkel voorwerp dat aan den man persoonlijk toebehoort. Wacht, dit schrijfbureau.”

Het was maar een eenvoudige goedkope lessenaar. Met een bundel loopers opende Pim de verschillende laden, maar vond ze alle leeg. Ten laatste in het middelste kastje vond hij eenige bladzijden schrijfpapier en een vloeiboek. Anders niet! Het vloeiboek vertoonde op twee bladzijden eenige regels afgevlbeid schrift. Pim scheurde deze er uit en stak ze in zijn zak. Daarna legde hij het vloeiboek weer op zijn plaats en sloot den lessenaar.

„Dit verblijf is slechts een cul de sac. Radcliffe woont hier niet. Hij gebruikt deze kamers slechts bij gelegenheden. Wat betekent het, ik begrijp het niet! Enfin, laat ons eens in de slaapkamer een kijkje gaan nemen.”

De slaapkamer zag er al even onbehaaglijk en vuil uit als de zitkamer. Het bed was niet opgemaakt. De stof lag overal vingerdik, behalve op de toilettafel en de stoelen.

In de kleerenkast hingen verschillende kledingstukken, maar van de chifonniere waren alle laden leeg op een paar dassen na. Pim snuffelde rond van de eene plek naar de andere. De meeste aandacht wijdde hij echter aan de toilettafel, waarvan hij elk voorwerp in de handen nam en zorgvuldig bekeek.

„Die kleeren hier,” zei Pim eindelijk, „schijnen mij toe te behooren aan een man van middelbaren leeftijd. Herken je ze als het eigendom van Radcliffe?”

„Ze gelijken wel op degene die hij draagt, maar ik durf er niet op te zweren,” zei Hulton op twijfelachtigen toon. „Heb je iets belangrijks ontdekt?”

„Ja, heel veel! Wat denken jelui beiden van deze kamer?”

„Wel, niet veel bijzonders. 't Is erg smerig, Radcliffe schijnt er in geen weken schoonmaak te hebben gehouden. Ja, en die kleeren. — Hij zit goed in de pakken, maar ik zie geen linnengoed! Da's zonderling.”

„En wat besluit u hieruit?”

„Dat hij alleen hier komt om een ander pak aan te trekken? Maar dat is al te gek!”

„Integendeel: het is de waarheid. En als u nu eens zorgvuldig de toilettafel bekijkt dan zal je begrijpen waarom.”

Berkeley en Hulton beschouwden met de meeste aandacht de toilettafel, maar konden niets bijzonders ontdekken.

„Kijk dan eens naar de randen van dit speldenbakje.”

„Daar is niets! Wacht even, hier zie ik een paar bleekroode vlekken.”

„Volkomen juist. Ze zijn veroorzaakt door een pijp smink dat hier gelegen heeft. En kijk nu eens in die waschmand daar.”

„Daar liggen eenige vuile dassen in, dat is alles! Wat! deze zijn van binnen ook al vol roode smink!”

„Ja, ja! natuurlijk! Radcliffe heeft hier de gelegenheid gehad zich meermalen te vermommen. Dat geeft te denken, op zijn zachtst gesproken, — wat is er, Berkeley?”

Berkeley stond in de deuropening, die naar de badkamer ging. „Achter die kastdeur daarbinnen zou ik zweren dat ik iets hoorde bewegen.”

Pim volgde hem en luisterde met aandacht.

„Muizen misschien; maar we zullen zien.”

De kastdeur was gesloten en de sleutel nergens te vinden, maar Pim's sleutelbos verschaftte hier weer hulp. Doch toen de deur geopend was en alle drie naar binnen keken, deinsden ze eensklaps vol ontsteltenis achteruit. Als een hoop, gebonden aan handen en voeten, lag daar op den grond het klaarblijkelijk levenloos overschot van Felix Byng.

Voorzichtig en zorgzaam haalden de vrienden de ongelukkige uit de kast, sneden de banden doorhaalden hem den prop uit den mond en legden hem op het bed in de aangrenzende kamer. Zijn gelaat was strak en wit, met diep ineengezonken oogen en zijn voorhoofd had een wond, waarvan het bloed in zijn haar een grooten zwarten koek had achtergelaten.

„De schurken!” hijgde Hulton met gebalde vuisten. „Dat zullen ze duur betalen!”

„Ik geloof dat hij nog leeft,” zei Pim, die aan zijn hart geluisterd had, „maar dat is ook alles. We moeten dadelijk een dokter hebben en de politie waarschuwen. We hebben

meer dan genoeg bewijzen om ze te arresteren. Hiernaast is een telefoon. Dat is de vlugste manier.”

„Aansluiten met Scotland Yard!... Hallo, spreek ik met de Yard? Ik ben Edgar Pim! Roep inspecteur Cullum eens aan de telefoon. Wat?... Ja, dadelijk, als-je-blijft... Dank-u!... Hallo!... ben jij het Cullum? Ik heb je man gevonden, Felix Byng! Ja, ja, hij is in orde! Neen, wacht even, hij is stervende. Kom dadelijk hier, Thespian Chambers, Shaftbury Avenue 13. Breng een dokter mee, ja, en een paar van je mannetjes. Maar kom dadelijk, want anders is 't te laat.”

Binnen een kwartier was Cullum met een dokter en een paar man in politiek aan Radcliffe's kamers. Pim verwees den dokter dadelijk naar de slaapkamer en vertelde onderwijl aan Cullum alle bijzonderheden die hadden geleid tot het terugvinden van Byng. Te zeggen dat de detective verwonderd was, is te zwak uitgedrukt. In het begin luisterde

... en kwam hij met uitgestrekte handen naar haar toe.

hij ongeloovig en spottend lachende toe, maar naar het verhaal vorderde veranderde zijn ongeloof in verbazing, bewondering en afgunst.

Toen de dokter zich weer bij hen voegde, ondervroeg hij hem vol belangstelling naar den armen Byng.

„De patient zal wel in leven blijven,” antwoordde deze. „Hij is doodzwak van den schok, van ontbering en door bloedverlies. De wond aan het voorhoofd is nochtans niet ernstig. Hij moet hier blijven en zorgvuldig verpleegd worden, maar het zal wel geruimen tijd duren voor hij sterk genoeg zal zijn om ondervraagd te worden. Als u mij niet meer noodig hebt, mijnheer de inspecteur, dan zal ik terstond heengaan, om de noodige maatregelen te treffen.”

„En ik moet ook aan het werk,” zei Cullum. „Gij Smith en Player blijft hier op post. Ik moet dadelijk naar de Yard en als u, mijnheer Pim, mij vergezellen wilt, zal mij dit ten hoogste aangenaam zijn.”

VI. Het mysterie opgelost.

De dagbladen waren de volgende dagen vol sensationeel nieuws aangaande den geheimzinnigen moord in de Sackvillestraat. Ofschoon de politie over de laatste bijzonderheden een volkomen stilzwijgen had bewaard, was het gerucht verspreid dat de moordenaar Felix Byng stervende gevonden was in een huis in het West-End. De nieuwsgierigheid was ten top gevoerd door de berichten dat Byng gevonden was op kamers die bewoond werden door een ander lid der Autocratic-club, zekeren heer Horace Radcliffe, en dat

deze heer nu spoorloos verdwenen was. Een volledig signalement werd gegeven van den vermiste en de hoop uitgesproken dat het aan de autoriteiten gelukken mocht dezen heer, die zich waarschijnlijk hier of daar in de wereldstad verborgen hield, in de eerstvolgende vier en twintig uur te kunnen vatten.

Deze hoop zou evenwel niet verwezenlijkt worden.

Het eerste wat de beide detectives Cullum en Pim den volgende morgen deden was te trachten te weten te komen welke relatie er bestaan had tusschen Radcliffe en Hyam. Ze vervoegden zich met dit doel bij Hyam's compagnon, den heer Carmen, doch zonder resultaat, want deze kon uit de gegeven beschrijving van Radcliffe geen enkele van de cliënteel herkennen.

Twee dagen gingen voorbij, doch Horace Radcliffe scheen van den aardbodem verdwenen. Niet het geringste spoor kon worden ontdekt, hoewel tal van menschen zich bij de politie aanmeldden met verkeerde aanvragen.

De politie was ten einde raad wat te doen, alleen Pim behield zijn opgewektheid. De kleine detective was druk in de weer, doch liet omtrent zijn onderzoekingen niets meer los.

Ondertusschen voerde Byng een langen en pijnlijken strijd met den dood, doch kwam langzamerhand weer bij kennis. Eerst na vier dagen stond de dokter een kort bezoek toe en de bevoorrechte persoon was Pim.

„Slechts twee minuten, mijnheer Pim, geen seconde langer, en, denk er om hoe minder de patient spreekt hoe beter.”

„Twee minuten is ruim voldoende,” antwoordde Pim.

Bij de zieke toegelaten zette Pim zich stil aan het hoofdeneinde neer.

„Het verheugt me u reeds zooveel beter te zien, mijnheer Byng. Juffrouw Hyam wordt volkomen op de hoogte gehouden omtrent uw herstel en het zal u zeker wel verheugen te hooren dat alles goed vordert. Ik ben aan het werk voor u, met Berkeley en Hulton, en, ik wilde slechts één ding van u weten. Kunt ge u alles nog herinneren wat er dien Vrijdagavond is voorgevallen?”

Byng knikte zwakjes.

„Uitstekend. Nu komt mijn vraag: Toen je aan Hyams kantoor waart, hoe zijt ge daar binnen gekomen?”

„Ik belde, doch kreeg geen antwoord. Toen zag ik de deur aan een kier staan en ging binnen,” fluisterde Byng, met inspanning.

„Kapitaal! Juist wat ik dacht! De tijd is om. Het beste, mijnheer Byng! Juffrouw Hyam zal u wel gauw komen opzoeken.”

* *

„Maar, waarom in vredesnaam, breng je ons hier om hem te arresteren?” bromde inspecteur Cullum.

Pim, Berkeley, Hulton, Cullum en juffrouw Hyam waren allen bijeen in een particulier vertrek van het Apollo-Hotel aan de Northumberland Avenue. Zij waren daar gekomen op dringend verzoek van Pim.

„Omdat, zooals ik je reeds zei, Radcliffe een wanhopend man is. Als we hem in zijn verblijfplaats trachten op te zoeken, krijgen we hem niet levend. De eenige kans is hem door list te vangen, als hij minder op zijn hoede is.”

„En je wil zeggen, dat het je gelukt is Radcliffe op te sporen en hij hier zal komen?”

„Ik hoop het, dank zij juffrouw Hyam. Zonder haar hulp en haar tegenwoordigheid hier zou het mij zeker niet gelukken. Maar nu geloof ik wel dat hij komen zal. Er is nog iemand uitgenoodigd hier te komen, namelijk de heer Carmen. Als hij er is zijn we klaar om Radcliffe te ontvangen.” Pim keek op zijn horloge. „Carmen is laat, en de tijd is daar. Als Radcliffe de eerste is, dienen we gereed te zijn. Daarom, heeren, allen op uw plaats. Gij tweeën in deze kamer, Cullum dáár aan de andere zijde en ik achter dit scherm vlak bij de deur. Gauw, alsjeblieft! Ik geloof dat er iemand komt en denk er aan, niemand beweegt zich voor ik een teken geef.”

Nauwelijks hadden de mannen zich verborgen of er werd geklopt, een kelner kwam binnen en meldde een heer die de juffrouw wilde spreken.

„Laat hem binnen!” zei juffrouw Hyam bedaard.

Een heer in avondtoilet weggedoken in een overjas en dikke das trad de kamer binnen. Het grootste gedeelte van zijn gelaat was verborgen door de das, met zijn rechterhand greep hij naar zijn hoed en de linker was diep in zijn jaszak verborgen. Een paar doordringende oogen dwaalden vol argwaan door de kamer.

Zoodra hij evenwel juffrouw Hyam zag, veranderde hij